

Доторк хаосу. Гадес і Персефона. Книга 7

КУПИТИ

Про книгу

Боги перебувають у стані війни, титани отримали свободу, а Гадесу й Персефоні доводиться відчайдушно боротися за своє щасливе майбутнє. Персефона, богиня весни, ніколи не думала, що випадкова зустріч з Гадесом, богом Підземного світу, змінить її життя назавжди — але це сталося. Нині, втягнуті в боротьбу за людство та протистояння між богами, Персефона та Гадес опинилися у світі, який вони ніколи не сподівалися побачити. Щоб покласти край хаосу, Персефона повинна скористатися своїм темним боком і прийняти те, ким вона стала — богинею, дружиною, королевою Підземного світу.

Колись Персефона уклала угоду, щоб врятувати тих, кого любить. Тепер їй доведеться воювати задля їхнього порятунку.

ЧАСТИНА I

**“Кривава розплата триватиме, поки
не буде сплачено борг”.**

гомер, “одіссея”

РОЗДІЛ 1 ПЕРСЕФОНА

Персефоні дзвеніло у вухах, Підземний світ під її ногами несамовито двигтів.

Гекатині слова не йшли їй з голови.

«Це Тесей випускає титанів».

Тесей, син Посейдона, якого вона бачила побіжно лише раз, зумів зруйнувати її життя за лічені години. Усе почалося з викрадення Сивіли та Гармонії, а потім ситуація стрімко погіршилася. Тепер Зофі та Деметра мертві, Шолом Темряви забрали, а Гадес зник.

Персефона навіть не була певна, чи доречне це слово, але востаннє бачила бога мертвих ще в кабінеті в Александрійській вежі, коли скувала його своєю магією. Їй досі перед очима стояв той вираз, з яким бог мертвих глянув на неї, коли вона йшла, але в неї не було вибору.

Гадес не відпустив би її, а вона не дозволила би йому накликати на себе вічне покарання за відмову виконувати заборговану послугу.

Але щось сталося, бо Гадес не прийшов по неї, його не було й зараз, коли їхнє королівство розривали на шматки.

Підземний світ знову струсонувало, і Персефона глянула на Гекату, яка стояла навпроти неї, похмура й напружена.

— Нам треба йти, — сказала Геката.

— Куди? — перепитала Персефона.

— Ми мусимо зупинити титанів, — відповіла богиня. — Наскільки нам стане сил.

Персефона не зводила з неї очей. Богиня чаклунства й сама була титанкою, здатною здолати старших богів.

Але ж Персефона лише нещодавно зуміла вистояти проти своєї матері-олімпійки.

— Гекато, я не можу... — почала було вона, хитаючи головою, але Геката обняла її обличчя долонями.

— Можеш, — сказала вона, її погляд пробирав до самої душі. — Ти мусиш.

У тебе немає вибору.

Персефона почула те, чого Геката не сказала вголос, хоч і знала, що богиня мала рацію. Йшлося не лише про захист її королівства.

На кону стояв порятунок усього світу.

Вона відсунула сумніви, відчуваючи дедалі сильніше прагнення довести, що гідна дарованих їй корони і титулу.

— О, моя люба, — сказала Геката. Богиня опустила руки й переплела пальці з Персефониними. — Це не питання гідності.

Більше вона нічого не сказала, а вже за мить і магія розгорілася потужним збуренням і перенесла їх на Асфоделеві луки. Попри руйнування, що їх Персефона бачила, зійшовшись у бою з олімпійцями біля Фів, вона досі не уявляла, що титани могли зробити з її королівством, але реальність спустошувала. Гори Тартару колись здіймалися й спадали крутими схилами, наче хвилі у розбурханому морі. Попри своє призначення й жахи, які вони тримали у собі, ті гори були красивими: темні й зазубрені тіні на тьмяному обрії.

Тепер їх майже зрівняли з землею, ніби на них наступив велетень, а небо розкололося й зяло глибокою раною до верхнього світу.

Щось уже втекло з Підземного світу.

Земля здригнулася, й з глибин Тартару вирвалася гігантська рука, розкидаючи увсебіч каміння. Титан висунув голову з в'язниці й заревів. Той звук був оглушливий і не менш руйнівний, бо ж розбив найближчі вершини, ніби вони були скляні.

Персефона згадала, що Гадес розповідав їй про титанів. Вони не мертві, а лише ув'язнені, тому зберегли всі свої сили.

— *Япет*, — майже прошипіла Геката. — Брат Кроноса, бог безсмертя. — Богиня глянула у вічі Персефоні. — Я розберуся з ним. А ти маєш запечатати небо.

Персефона кивнула, хоча її розум гарячково намагався усвідомити, що ж це означало. Вона ще не застосовувала магію, даровану їй через шлюб із Гадесом.

Геката телепортувалася першою, явившись у повітрі над головою Япета. Аж раптом розтроїлася, оточивши бога безсмертя, і з її рук вирвалося чорне полум'я, яке вона спрямувала палючим потоком у титана. Щойно її магія досягла цілі, повітря розітнуло люте ревіння Япета.

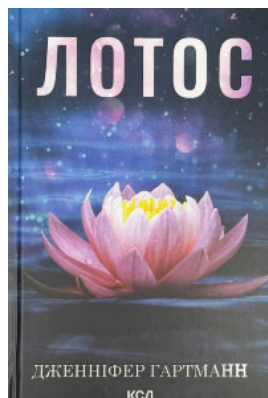
Вже не мусячи перейматися титаном, Персефона прикликала в собі темряву, потягнулася за почуттями, які живили її під час руйнування Підземного світу, коли вона нашттовхнулася на Гадеса й Левку в Лісі відчаю. Від самої лише згадки про ту ніч богиня весни почувалася зраненою і напнутою, мов пружина. Хоч побачене тоді й не було реальним, у ній досі вирували емоції. Від тих страждань її сила розквітла: сила, здатна прикликати коріння з Верхнього світу. Воно прорвалося крізь почорніле небо, наче кубло змій, запечатуючи розколину.

На Персефону накотило полегшення, й вона перемкнула увагу на Гекату, яка досі займалася Япетом. Тепер Персефона могла зосередитися на тому, щоб полонити титана в його гористій в'язниці, але в неї врзалося щось тверде, збиваючи з ніг. Персефону відкинуло аж до самого краю Асфоделю, де луки спускалися в долину.

Рекомендована література

Остання гостя на весіллі

Лотос

Ідени. Індіго Рідж. Книга 1

Пожирач людей

Маєток Вімбрел. Книга 1. Хранителька зачарованих кімнат

Перейти до категорії
Фентезі

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ